

BARANOVSKY EDIT VERSEI

VERSSOROK ADYHOZ

Megközelítelek,
el nem érlek.
Felemellek, nézlek,
hogy hullsz élembe . . .
Átvinném vétked,
vérem adnám érted,
összetörném fájó tükörképed.

Palics, 1994. november

HALOTTI BESZÉD

Noella emlékére

Arctalan kínban,
fájdalomban nézem
arcodat a fényképen.
Mennyi kép, mennyi arc,
mind más és mind te vagy
a megismételhetetlen csoda,
egy gyermek, egy angyal mosolya,
a rejtély, mivé lettél. Mindig
beszéltél, hiperaktívan éltél
és most lemaradtál, engem a

kárhozatra hagytál . . .
Kereslek a fényben, az ablakrésben,
a hintázó szélben, a kis kavicsok
között, a párnák melegében, a
fürdőszoba kékjében . . .
Minden rólad szólt, a végtelen
útról, a csúcsról. Ki szólított,
hogyan letértél utadról?
Én kit szólítsak, ha
téged már nem lehet,
jajongva elvesztem maradék hitemet . . .
„Minden kedvem el van zárva”

Palics, 1994. október 30.

NOELLÁNAK HÍVTÁK

Egy kisgyermek halálára

Reggel felébredt.
Hétfő volt.
Fáj a fejem – panaszkolt,
de nem sírt, énekelt.
Elmegyek, elmegyek . . .
– ismételte Máté Péter
dalát órákon át.
Kikapcsoltam a magnetofont,
nem bírtam hallgatni már . . .
Visszakapcsolta és énekelt
tovább. Valami volt a
levegőben, ólálkodott a
szobában, de ő csak énekelt,
hogyan elüsse az időt –
Az apjára várt. Este lett
mire megjött és magával
vitte a kis csalágot.
Nem láttam többé.

Csak telefonáltak: agyvelőgyulladás.
Kedden az agyműködés megállt,
a szíve sem járt tovább . . .
Öt és fél éves volt.
Noellának hívták.

Palics, 1994. szeptember 2.